

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):
Hr. Kristian Thulesen Dahl, og derefter regner jeg med, at vi kan gå tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Hr. Flemming Kofod-Svendsen kommer lige præcis ind på det, der jo er sagens kerne. Det er jo, at vi fra Dansk Folkepartis side har foreslået, at vi finder penge til de udgifter, vi ønsker, og dem finder vi ved besparelser andre steder, ved prioriteringer, og jeg har talrige gange nævnt nogle forskellige konti, som vi mener man kan finde penge på: ulandsbistand, vi har været inde på kulturområdet, vi har diskuteret flytningeudgifter.

Det er klart, at hvis et flertal ikke vil støtte et forslag, vi fremsætter, så kan vi ikke få flertal for det. Men det, jeg forsøger at sige, er, at Dansk Folkepartis forslag hænger sammen, og det er jo det, som er helt afgørende, nemlig at partierne kan stå inde for det, de foreslår. Vi kan stå inde for det for vores part.

Så vil jeg sige til hr. Jan Petersen, at han ved jo godt, at fru Pia Kjærsgaard efter forretningsordenen slet ikke kan gå herop og svare, og derfor virker det selvfølgelig lidt billigt at forsøge at fremprovokere en situation, når man ved, at der ikke kan gives svar heroppe fra talerstolen, men kun ved stolene hernede.

Det, jeg vil sige, er, at vi gennemfører vores forslag, når vi får mulighed for det, men det afgørende er, om vi får 90 mandater, om vi har mulighed for at finde 90 mandater for det, og forskellen på de løfter, vi har udstukket, og de løfter, som Socialdemokratiet har udstukket omkring efterlønnen, er altså, må jeg gentage, at Socialdemokratiet og regeringen har haft en chance for at få sine løfter igennem. Der har faktisk været et flertal på 90 mandater, der klart har udtrykt sin opbakning til regeringen, hvis den stod fast på sine egne løfter om efterlønnen. Det er jo det, der er det helt centrale.

Så må jeg sige til hr. Jens Peter Vernersen, at jeg kan forstå, at regeringen har arbejdet med sådan en aftrapningsmodel og regnet på det. Det, vi har arbejdet med, er selvfølgelig en situation, hvor man giver børnecheck til de to første børn og ikke efterfølgende. Og det er rigtigt, at der er nogle, der har tre børn. Der er også nogle, der har syv, otte og ni børn, og det er da klart, at hvis de er vant til at få børnecheck på baggrund af ni børn, og de kun får det på baggrund af to, ja, så får de altså færre ind-

tægter. Det er jo logik for perlehøns, vil jeg sige til hr. Jens Peter Vernersen.

Vi har faktisk foretaget en beregning – ja, fordi vi har stillet konkrete forslag her i Folketingssalen om det. Endnu en gang et konkret eksempel, hvor der er fuldstændig harmoni mellem det, vi går ud og lover, det, vi siger her i dag, og det, vi har stillet af konkrete forslag her i Folketingssalen.

Endelig til hr. Knud Erik Kirkegaard: Jeg kan jo ikke vide, hvordan hr. Kirkegaard opfatter mig, når jeg er på tv, heller ikke når jeg er på morgen-tv, om jeg er træt eller ej. Men det, jeg kan sige, er, at jeg gjorde det klart på morgen-tv den dag, efter at nattens forlig var indgået, at de nedskæringer og omlægninger på medicinområdet og på boligstøtteområdet, der var tale om, var vi ikke glade for, syntes vi ikke om, og derfor, efter at vi har læst forligsteksten igennem – det kunne vi jo ikke gøre dér om morgenen – har vi altså konkluderet, at det forlig, der foreligger, er et udtryk for dårlig politik, og derfor stemmer vi imod den samlede finanslov.

Tredje næstformand (Poul Nødgaard):

Så er det hr. Peter Duetoft som ordfører.

Peter Duetoft (CD):

CD er tilfredse med finansloven. Det er ikke alle dele af den, som vi stemmer for med lige stor glæde, men sådan er det jo. Når man indgår et forlig, er der gode ting og dårlige ting; det er dér, man bøjer sig mod hinanden, og det er så det.

En af de allervigtigste ting i forbindelse med denne finanslov er, at der udstråler politisk stabilitet fra den. Det, at seks partier finder sammen, det, at Socialdemokraterne og borgerlige finder sammen, det er – nu skal man jo i dag lade være med at bruge ordet garanti – men det er sikkerheden for, at der ikke sker store revolutioner i det danske samfund i de kommende år.

Man kan investere, man kan løbe en risiko, og det er jo også det, der skal til for at bringe Danmark videre, det, at nogle mennesker tør tage et initiativ. Men det betyder også, at de skal vide, at der er et bredt, bredt politisk flertal bag den økonomiske politik i vores land. Og måske er i virkeligheden det aller, allervigtigste signal erhvervspolitisk osv., som Folketinget kan sende, at de politiske partier finder sammen så bredt om den økonomiske linje, og der-